

tamamı İbrânîce olan Eski Ahid'in bazı bölümleri de (Ezra, 4/8-6/18; 7/12-26; Daniel, 2/4^b-7/28) yine Ârâmî dilinin bu edebî lehçesiyle kaleme alınmıştır. Daha sonraları, Bâbil esaretini takip eden dönemlerde İbrânîler'in kendi dillerini Ârâmîce'nin yaygınlığı ve güçlülüğü karşısında terketmeleri ve artık bu dili anlamamaları sebebiyle yapılması mecburi hale gelen Tevrat tercümelerinde (Targum) ve buna bağlı olarak diğer din kitaplarıyla bunların açıklanmalarında (Talmud, Gemara, Halaha, Haggada ve Midraş gibi) Filistin yahudi Ârâmîcesi kullanılmıştır.

Taberiye ve Nâsıra dolaylarında konuşulmuş olan ve Galile Ârâmîcesi adı verilen lehçenin Hz. İsa'nın ana dili olduğunda genel bir fikir birliği bulunmaktadır. Hristiyanların kutsal kitabı olan İncil'in çeşitli versiyonlarının dili Yunanca olarak görünmekle beraber bunlardan Matta İncili'nin aslının Ârâmî dilinde yazıldığı anlaşılmaktadır. Yuda lehçesini konuşanlar ise Estrangelo da denen Süryânî alfabesini geliştirmişlerdir. Bu lehçenin çok yakın türevleri Bizans kilisesinde bazı ilâhî ve dinî yazılarda (Jüstinyen döneminde) ve Mısır hristiyan toplumunda görülmektedir. Yine Filistin Ârâmîcesi'nin benzerleri olan lehçelere milâttan önce I. yüzyıl ile milâttan sonra III ve IV. yüzyıllar arasında Mısır, Suriye, Filistin ve Arabistan'da rastlanmaktadır. Bunların en önemlileri, merkezi Nablus'ta bulunan Sâmerri Ârâmîcesi, Tedmür (Palmyra) Ârâmîcesi ve Nabatî Ârâmîcesi olup sonuncuları oldukça yaygın bir lehçedir. Bunlardan harflerin birleştirilmesiyle meydana getirilen Nabatî yazısının Arap yazı sistemine öncülük ettiği anlaşılmaktadır.

Arapça'nın gelişmesi ve yaygınlaşması sonucunda, başka yerlerde olduğu gibi batıda da Ârâmî dili gittikçe kullanımdan çekilmiş, ancak XVI ve XVII. yüzyıllarda Kuzey Suriye ve Lübnan'da konuşulmaya devam etmiştir. Bu dilin oldukça değişikliğe uğramış bir lehçesi günümüzde Cebelüddrüz'deki bazı hristiyan köylerinde, sayıları artık çok azalmış bir topluluk tarafından kullanılmaktadır. Bu dile Modern Batı Ârâmîcesi adı verilmektedir.

4. Doğu Ârâmî Dili. Doğu Ârâmîcesi'nin en önemli kolunu resmî Ârâmî dili denilen lehçe meydana getirmektedir. Ancak, yukarıda da belirtildiği gibi, bu lehçe yalnız Dicle-Fırat bölgesi yani "doğu" ile sınırlı kalmadığı için başlı başına bir

lehçe olarak ele alınmıştır. Bunun dışında, adı geçen bölgede yazılı belgeleri az olan başka lehçelerin gelişmiş olduğu da anlaşılmaktadır. Bunlardan en az tanınanı Harran Ârâmîcesi'dir. Milâttan sonra VII. yüzyıla kadar putperest kalan Harran (Urfa'nın güneyinde) halkının kullandığı Ârâmîce'den bazı yazıt parçaları bugüne kadar gelebilmiştir. Mani adlı kişinin, kurduğu Maniheizm dinine ait kitaplarda Süryânî diline yakın bir lehçe kullandığı anlaşılmakta ve buna Maniheî Ârâmîce adı verilmektedir (m.s. II. yüzyıl). Bâbilli yahudiler tarafından yazılan Talmud'un Gemara bölümü (m.s. II-VI. yüzyıl), Süryânî dilinin yakın akrabası olan bir Ârâmî lehçesiyle kaleme alınmıştır. Başka bir yazılı belgede örneği olmayan bu lehçeye bundan dolayı Bâbil Talmudu Ârâmîcesi adı verilmektedir. Bunun yakın bir benzeri, merkezi Bâbil dolaylarında olan ve Hristiyanlık, Yahudilik ve İran'ın putperestlik inançlarının bir karması niteliği taşıyan Manda tarikatının kutsal kitabı Ginza'nın yazıldığı lehçedir ve bu lehçeye Manda Ârâmîcesi denilmektedir.

Doğu Ârâmîcesi'nin en büyük kolu Süryânî dilidir. Urfa dolaylarında yaşayan ve milâttan sonra II. yüzyılda Hristiyanlığı kabul eden Süryânîler, V. yüzyılda toplanan Kadıköy ve Efes konsilleri sonucuna ortaya çıkan dinî görüş ayrılıkları yüzünden ikiye bölünmüşlerdir. Bu bölünme yalnız kilisenin ayrılması şeklinde olmamış, Süryânî dili ve yazısı da kiliseyle beraber bölünerek Batı'daki Bizans etkisinde kalan Ya'kübîler'den Mârûnîler'le Melkitler ayrılmışlar ve bunlar XII. yüzyılda mezheplerini de değiştirerek Katolik olmuşlardır. Nestûrî lehçesi Süryânî dilinin aslını korumuş, buna karşılık Ya'kübî lehçesi Yunanca'nın etkisine mâruz kalarak değişmelere uğramıştır. Süryânîce'nin dinî ve edebî yazılarda kullanılması ve kilisenin etkisinde olması, hristiyan misyonerlerinin gittikleri yerlere de taşınmasına sebep olmuştur. Böylece Süryânî dili ve yazısı İran'a, Orta Asya'ya ve Çin'e kadar yayılarak çeşitli kalıntılar bırakmıştır. Bizim açımızdan bunların en önemlisi, Uygur devrinde Türkçe'nin Süryânî harfleriyle yazılmış olmasıdır.

Müslümanlığın fetihlerle yayılması sonucunda Arapça Süryânîce'nin yerini almaya başlamış ve XV. yüzyıldan itibaren bu dil sadece kilisede kullanılır olmuştur. Bununla birlikte Doğu Ârâmîcesi'nin değişik ağızları Anadolu'da Mar-

din ve Kuzey Irak'ta Musul çevreleriyle İran'da Urmiye gölünün doğu kıyılarında sayıları çok azalmış bazı hristiyan cemaatleri tarafından gündelik hayatta konuşulmakta, bu cemaatlerin kiliselerinde ve dualarında ise Süryânî dili yaşamaktadır. Ancak konuşulan dilin üzerindeki yabancı etkiler gün geçtikçe fazlaşmakta ve bu dil, kelime haznesi gittikçe daralarak yarı ölü bir dil haline dönüşmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

G. A. Cooke, *A Textbook of North Semitic Inscriptions*, Oxford 1903; J. B. Chabot, *Les langues et les littératures araméens*, Paris 1901; K. Marti, *Kurzgefasste Grammatik der Biblisch-Aramäischen Sprache*, Berlin 1911; W. von Soden, *Grundriss der Akkadischen Grammatik*, Roma 1952; L. Delaporte, *Epigraphes araméens*, 1912; H. L. Ginsberg, "Aramaic Dialect Problems", *American Journal of Semitic Languages and Literatures*, sy. 50, Chicago 1933, s. 1 vd.; sy. 52 (1935), s. 95 vd.; a.mlf., "Aramaic Studie Today", *Journal of American Oriental Society*, sy. 62, New Haven 1941, s. 229 vd.; R. A. Bowman, "Arameans, Aramaic and the Bible", *JNES*, sy. 7 (1948), s. 65 vd.; A. Jeffery, "Aramaic", *IDB*, I, 185 vd.; "Aramî Dil ve Diyelekler", *TA*, III, 219-223.

Ali M. Dinçol

ÂRÂMİLER

Eski bir yarı göçebe
Batı Sâmî kavmi.

Ârâmî kavmi, milâttan önce II. binyılın son çeyreğinde Suriye çölünün sınırında yaşayan ve Batı Sâmî dil grubundan çeşitli lehçeler konuşan göçebe bir topluluk iken sonradan, Basra körfezinin Amanos dağlarına kadar kuzey-güney, Lübnan'dan Kuzey Suriye, Transürdün ve Kuzey Mezopotamya'ya kadar doğu-batı yönlerinde uzanan çok geniş bir alana yayılarak bu bölgelerde önemli bir siyasî ve iktisadî güç halini almış bir kavimdir. Menşeleri tartışmalıdır. Aram kelimesi ilk defa bir yer adı olarak Akkad Kralı Naramsin'in (m.ö. XXIII. yüzyıl) bir yazıtında ortaya çıkmakta ve buradan Aram adının Yukarı Fırat yöresinde bir bölgeye verilmiş olduğu anlaşılmaktadır. Puzuriş-Dagan'da (bugünkü Drehem) ortaya çıkarılan milâttan önce 2000 yıllarına ait tabletlerde ise Aşağı Dicle havzasında bir şehir adı olarak görülmektedir. Kelime daha sonraları da milâttan önce XVIII. yüzyıl Mari, XVII. yüzyıl Alalah ve XIV. yüzyıl Ugarit belgelerinde şahıs adı, XIV ve XIII. yüzyıl Mısır belgelerinde ise yine yer adı şeklinde be-

lirmektedir. Bütün bu belgelerde Aram adı Ârâmî kavmiyle hiç ilişkisi bulunmayan bir çevrede geçmekte ve bunlardan sadece Aram kelimesinin ad olarak kullanımının eskiye gittiği sonucu çıkarılabilmektedir.

Kavim olarak Ârâmîler hakkında verilen ilk bilgiler Asur Kralı I. Tiglat-pileser zamanına (m.ö. 1116-1076) aittir. Bu belgelerde devamlı surette bir ikili isim halinde Ahlame-Aramaya'dan söz edilmektedir. Bu ikili isim sebebiyle Ahlamu ve Ârâmî adlarının eşitlenebileceği, dolayısıyla milâttan önce XIV. yüzyılda Kassit mektuplarında Basra körfezi yakınlarında yaşayan bir kavim hüviyetiyle belgelenen Ahlamu'nun, ortaya çıkan ilk Ârâmîler olarak kabul edilmesi gerektiği düşünülmüştür. Ancak bu düşüncenin geçerliği hakkında bazı ilim adamları kuşkularını bildirmişler ve adı geçen Asur kralından sonraki yıllarda hüküm süren II. Adadnirari (m.ö. 909-888) ve II. Assurnasirpal (m.ö. 883-859) zamanlarına ait yazıtlarda Ahlame-Aramaya ikili adının, Eski Bâbil döneminden beri bilinen Amnanu-Yahrurum, Hana-Yamina, Amurru-Sutium gibi kabile adlarına benzer bir terkip olduğunu ve bu terkihi meydana getiren kelimelerden birinin belki de "göçebe" anlamına gelmiş olabileceğini ileri sürmüşlerdir. Birlikte verililerinin sebebi ne olursa olsun bu iki isim o kadar çok bir arada kullanılmıştır ki sonuçta geç devir çivi yazılı belgeleri artık Ârâmî dilinden Ahlamu şeklinde bahsetmeye başlamıştır.

I. Tiglat-pileser'in yazıtlarında Ârâmîler'den iki ayrı biçimde söz edilmektedir. Birincisinde kral, Ahlame-Aramaya'nın içlerine kadar gidip Fırat'ı geçerek altı Ârâmî şehrini tahrip ettiğini söylemekte ve bu bilgi Ârâmîler'in o dönemde yerleşik hayata geçtiklerini kanıtlamaktadır. İkinci söz ediş şekli ise Ârâmîler'in bilhassa batıda büyük bir tehlikeye haline geldiklerini göstermektedir. Bu metinlerde Tiglat-pileser, Ârâmîler'i hükmü altına alabilmek için yirmi sekiz defa Fırat'ı geçmek zorunda kaldığını vurgulamakta, ayrıca Lübnan dağı eteklerinden Amurru ülkesinin bir şehri olan Tadmar (Suriye'deki Tedmür) ve Kardun-yaş (Bâbil'in bir başka adı) ülkesinin bir şehri olan Rapiqu'ya kadar onlarla mücadele, ettiğini yazmaktadır. I. Tiglat-pileser'in oğlu Aşurbelkala'nın (m.ö. 1073-1056) yıllıklarında ve diğer yazıtlarında ise Ahlamu ile bağlantısız olarak sadece Ârâmîler'den bahsedilmektedir. Bu

belgelerin önemli bir özelliği Ârâmîler'in yanı sıra Aram ülkesinden de söz etmeleridir. Ancak bu ülkenin coğrafi sınırları belirtilmemiştir. Buna karşılık, sahibi bilinmemekle beraber bu krala aidiyeti ihtimali kuvvetli olan ve adına "Kırık Obelisk" denilen yazıttan, Ârâmîler'in Kaşiyari dağı (Tur-Abdin) eteklerinden kuzeyde Dicle boyuna, güneyde ise Habur vadisine kadar yayıldıkları anlaşılmaktadır. Bunlardan başka aynı dönemde Adadaplaiddin isminde bir Ârâmî beyinin Bâbil tahtını gaspettiği de bilinmektedir. Böylelikle artık siyasî bir güç olarak tarih sahnesine çıkan Ârâmîler'in milâttan önce II. binyılın sonu ve I. binyılın başlangıcında bir dizi bağımsız devlet kurdukları görülmektedir. Bunlardan Suriye topraklarında bulunanlar hakkında Asur ve Ârâmî kaynakları ile Kitâb-ı Mukaddes bilgi vermektedir. Mezopotamya'da kurulan Ârâmî devletleri ise sadece Asur belgelerinde geçmektedir. Bunların en önemlileri, Fırat nehrinin büyük kavisinin yukarısında yer alan ve başşehri Til-Barsip olan Bit-Adini, Yukarı Habur'da bulunan ve başşehri Guzana (Tel Halef) olan Bit-Bahyan, Aşağı Habur'da bulunan Bit-Halupe, Orta Fırat havzasında bulunan Laqe, Hindan ve Suhu, kuzeyde Kaşiyari dağlarında yer alan ve başşehri Amedi (Diyarbakır) olan Bit-Zamani ve Basra körfezi yakınlarındaki Bit-Amukkani, Bit-Dakuri ve Bit-Yakin'dir.

Asur İmparatorluğu'na karşı Ârâmî tehdidinin en yüksek noktaya varışı milâttan önce I. binyılın ilk yüzyılına rastlar. Özellikle II. Aşurrabi (m.ö. 1012-972) ve II. Tiglat-pileser (m.ö. 966-935) devirlerinde Asur'un gücünün azalması sonucu Ârâmî baskısı son derecede artmış, ancak batıda İsrail Krallığı'nın gelişmesi ve Ârâmîler'le uğraşmaya başlaması üzerine Asur bir dereceye kadar rahatlayabilmiştir. Bu sıralarda tahta geçen II. Aşurardan (m.ö. 934-912) bu durumdan faydalanarak Yukarı Habur'daki Ârâmî devletlerinin varlığına son vermiş, II. Adadnirari de (m.ö. 911-891) Orta Fırat'ta başarı kazanmıştır. Daha sonra II. Aşurnasirpal (m.ö. 883-859) ve bilhassa III. Salmanasar (m.ö. 858-824) Ârâmîler'e güçlü darbeler indirmeye devam etmişlerdir. Kuzey Mezopotamya'ya defalarca düzenlenen seferler sonucunda Habur ile Fırat arasındaki Ârâmî devletleri birer birer yıkılmış ve birçok denemedi sonra, savunması bir türlü kırılamayan Bit-Adini de ele geçirilmiş (m.ö.

855) ve Asur için çok büyük önem taşıyan bu zaferle batıya ve Suriye'ye giden yoldaki engel de yok edilmiştir. Böylece önce III. Salmanasar ve sonra III. Adadnirari (m.ö. 810-783) Aram-Zobah'ın yerine kurulan ve merkezi Şam olan güçlü Aram-Damaskus ile doğrudan mücadeleye girebilmiş ve bu mücadele, sonuçta Asur'un galibiyetini hazırlamıştır. Sonu getiren darbeyi ise III. Tiglat-pileser (m.ö. 744-727) vurarak Suriye'deki diğer Ârâmî devletleri olan Sam'al (veya Ya'idi), Arpad (veya Arwad), Aram-Damaskus ve Hadrâh'ın bağımsızlıklarına son verip bu devletleri birer Asur eyaletine dönüştürmüştür.

Bazı isyanlara rağmen Asur İmparatorluğu Suriye'yi elde tutmaya muvaffak olmuş ve böylelikle milâttan önce VIII. yüzyılın ikinci yarısından itibaren batıda Ârâmî tarihi sona ermiştir. Bundan sonra Ârâmî tarihinin ağırlığı Bâbil'e kaymıştır. Milâttan önce XI. yüzyıldan beri pek çok Ârâmî kabilesi Sutular ve Kaldiler'le karışmış olarak gittikçe artan sayılarda Bâbil'e sızmışlar ve orada etkili olmuşlardır. Bilhassa III. Tiglat-pileser döneminde bunların Asur tarihinde önemli bir rol oynadıkları anlaşılmaktadır. Bu kralın yazıtlarında Basra körfezi dolaylarının çok yoğun bir Ârâmî iskânına sahne olduğu belirtilmekte ve otuz beş Ârâmî kabilesinin adı sayılmaktadır. Kabileler III. Tiglat-pileser kadar bütün Sargonidler sülâlesinin başına dert olmuşlar ve ancak yoğun çabalar sonunda kontrol altına alınabilmişlerdir. Bunlardan kesin kurtuluş çaresi olarak kitle halinde göçe zorlanmaları görülmüş ve kayıtlara göre yalnız Sennaherib zamanında milâttan önce 703 yılında 208.000 kişi tehcir edilmiştir. Buna rağmen siyasî bir güç teşkil etmeden de Ârâmîler'in özellikle Yeni Bâbil İmparatorluğu içinde önemli bir faktör olarak kaldıkları bilinmektedir.

Birbirine komşu bölgelerde bu kadar çok Ârâmî devleti kurulmuş olmasına rağmen, bunların kültürel ve siyasî seviyede bir birlik haline gelememiş olmaları çok ilgi çekicidir. Bilhassa Kuzey Suriye'de kurulan ve idarî bakımdan Ârâmî olan Sam'al, Bit-Adini ve Hamat gibi devletlerde Ârâmî etkilerine rağmen Hitit kültürü devam etmiştir. Siyasî birlik ise belgelerden anlaşıldığı kadarıyla çeşitli düşmanlıklar, kıskançlıklar ve sürekli müttefik değiştirmeler sonucunda hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Ancak başşehri bugünkü Tel Rifad olan Arpad

Krallığı'nın yazıtlarında rastlanan "bütün Ârâmîler", "Yukarı ve Aşağı Aram" gibi ifadeler bir dönemde gevşek bir konfederasyonun kurulduğuna işaret etmekteyse de bu birliğin dış baskılarla kısa sürede dağıldığı anlaşılmaktadır.

Maddî kültür alanında olduğu gibi dinî inançlar bakımından da Ârâmîler'in çevrelerinde bulunan toplumlardan etkilendikleri bilinmektedir. Ârâmî yazıtlarında pek çok yabancı tanrının adı geçmekte ve bunlar arasında meselâ Ken'ân tanrılarında Baal-Şemayim, Reşef ve Melqart, Mezopotamya tanrılarında da Şamaş, Marduk, Nergal ve Sin yer almaktadır. Ârâmîler'in kendi tanrılarının da mahiyet olarak diğer Batı Sâmi toplumlarının tanrılarında pek farkı yoktur. Panteonun başı olan ve en büyük kült merkezi Şam'da bulunan fırtına tanrısı Hadad bunlardan biridir. Sam'al Devleti'nde Hadad'ın yanı sıra Rakib-El, Baal-Hamman ve Baal-Semed'e de tapılmaktaydı; Baal-Harran'ın kült merkezi ise Harran'dı. Ârâmîler tarafından tebci edilmiş diğer tanrıların adları, Mısır'daki Ârâmî kolonilerinde ve bilhassa Elefantin'de (bugünkü Asvân adası) rastlanan, tanrı adlarıyla teşkil edilmiş şahıs adlarından öğrenilmektedir. Bunların başlıcaları Nabu, Bethel gibi tanrılarla Malkat-Şemayim ve Banit gibi tanrıçalardır. Helenistik devirde Hierapolis ve Baalbek başta olmak üzere bazı şehirlerde Ârâmî inançlarının hâlâ etkili olduğu görülür ki bunların en önemlisi Atargatis kültüdür. Bu tanrı adının başındaki "atar-" elemanı ile pek çok Ârâmî şahıs adı meydana getirilmiştir.

Gerek Anadolu'da gerekse Kuzey Suriye'de yapılan kazılarda ele geçen eserler, özellikle Hitit kültürünü devam ettirdiklerine inanılan küçük devletler zamanında (Geç Hitit dönemi; m.ö. XII-VII. yüzyıllar) ne tam Hitit, ne tam Asur olan bir mimari ve heykeltıraşlık üslubunun varlığını ortaya koymaktadır. Anadolu'da Maraş'ta bulunan bazı mezar stelleri üzerinde, Konya Ereğlisi yakınındaki İvriz kaya kabartmasında, Gaziantep yakınındaki Sakçagözü ve Fevzipaşa istasyonu yakınındaki Zencirli (Sam'al) höyüklerinde yapılan kazılarda gün ışığına çıkartılan kabartmalarla diğer mimarlık kalıntıları ve Suriye'de Tel Halef (Guzana), Arslan Taş (Hadatu), Tel Ahmar (Til Barsip), Tel Rifad (Arpad) ve Hama'da bulunan eserlerde görülen değişik üslup ya doğrudan doğruya Ârâmî, ya da Ârâmî etkisinde kalmış yabancı sanatkarla-

rın ortaya koyduğu bir üslup olarak yorumlanmaktadır. Bu üsluptaki eserlerde Ârâmî özellikleri var olmakla beraber bunlar Anadolu ile Suriye'de Hitit ve Fenike, Mezopotamya'da ise Asur sanat unsurlarıyla karışmış olduğundan bu eserlere dayanarak gerçek bir Ârâmî sanatının varlığını ileri sürebilmek güçtür.

Düşmanları tarafından korkak, hain ve serseri olarak nitelenen Ârâmîler, kendilerine has ve yaratıcı bir kültüre sahip bulunmamakla birlikte, ticarî faaliyetleri ve özellikle kolay anlaşılır dilleri sayesinde eski Ön Asya tarihinde önemli bir katalizatör rolü oynamışlardır.

BİBLİYOGRAFYA :

E. Forrer, "Aramu", *Reallexikon der Assyriologie*, Berlin 1932, I, 131 vd.; B. Landsberger, *Sam'al*, Ankara 1948; R. T. O. Calaghan, *Aram Naharaim*, Roma 1948; A. Dupont-Sommer, *Les Araméens*, Paris 1949; J. R. Kupper, *Les Nomades en Mésopotamie au temps des rois de Mari*, Bruxelles 1957; E. Akurgal, *Die Kunst der Hethiter*, München 1961; W. F. Albright, "The Emergence of the Arameans", *The Cambridge Ancient History* (2. ed.), Cambridge 1966, II, Chapter XXXIII, 46-53; J. A. Brinkman, *A Political History of Post-Kassite Babylonia*, 1968; H. Donner — W. Röllig, *Kanaanäische und aramäische Inschriften*, Wiesbaden 1969; S. Parpola, *Neo-Assyrian Toponyms* ("Ahlamu", "Aramu"), Neukirchen 1970; A. Malamat, "The Arameans", *Peoples of Old Testament Times*, London 1975, s. 135 vd.; A. Alt, "Die syrische Staatenwelt vor dem Einbruch der Assyrer", *ZDMG*, sy. 87 (1934), s. 233 vd.; R. A. Bowman, "Arameans, Aramaic and the Bible", *JNES*, sy. 7 (1948), s. 65 vd.; Ali M. Dinçol, "Geç Hititler", *Anadolu Uygurlikları Ansiklopedisi*, İstanbul 1981, I.

ALİ M. DİNÇOL

ARAMON, Gabriel de Luetz, Baron d' (ö. 1554)

XVI. yüzyılda İstanbul'a gelmiş ve
gördüklerini hâtırât şeklinde
kaleme almış olan Fransız elçisi.

Soylu bir aileye mensup olan Gabriel de Luetz, Baron et Seigneur d'Aramon et de Valabrègues, XV. yüzyılın sonlarına doğru dünyaya geldi. Gençliği ve yetişmesi hakkında yeterli bilgi bulunmayan d'Aramon'un Güney Fransa'da Nîmes yakınında bulunan Aramon (Aramont) arazisi ile Valabrègues arazilerinin 1539'da Guillaume de Saint-Vallier'ye geçmesi üzerine topraklarını silâh ve şiddet yoluyla geri almaya çalıştığı bilinir. Bunu başaramayınca İtalya'ya gidecek Venedik'te Fransa'yı temsil eden el-

çi Kardinal Pellicier'nin hizmetine girdi; arazilerine ise kral tarafından el konuldu.

Aramon 1541'den itibaren Kardinal Pellicier'nin ajanı olarak Kuzey İtalya'da bazı girişimlerde bulundu ve bunların sonuçlarını bildiren raporunu Fransa kralına bizzat götürmekle görevlendirildi; hâmisî böylece onun kralın gözüne girerek topraklarını geri alacağını umuyordu. 1542'de yeniden Venedik'e dönerek burada İstanbul'dan gelen Fransız kuryesi Antoine Polin Baron de La Garde ile karşılaştı. Aramon'un buradan ne şekilde İstanbul'a gittiği bilinmiyor. Yalnız şu var ki Polin 16 Mayıs 1543'te Akdeniz'e açılan Barbaros Hayreddin Paşa'nın donanması ile İstanbul'dan ayrılarken yerine onu bırakmıştı. Fakat 1544'te Fransa Kralı I. François ile Alman İmparatoru Charles Quint arasında imzalanan Crespy Anlaşması Türkler'e karşı ortak cephe kurulmasını öngördüğünden Aramon İstanbul'da hayli zor günler yaşadı. I. François Türk siyasetini Charles Quint lehine çevirmek için Jean de Montluc'u gönderdiğinde iki Fransız arasında büyük anlaşmazlıklar çıktı. Fransa'dan tâlimat ve ödenek alamayan Aramon padişahın izin beklemezsizin acele Fransa'ya döndü. Gayesi Türkler'i çok kızdıran ve sadrazamın ifadesiyle "dili ve kafası kesilmesi gereken bir adam olan" Jean de Montluc'un nüfuzunu kırmak ve kraldan el konulmuş arazilerini geri almaktı. Bu isteğinde başarı elde edemedi, fakat I. François'nın resmî elçisi sıfatıyla Osmanlı Padişahı Kanûnî Sultan Süleyman'a gönderilmesi uygun görüldü. Yolculuk çok gizli olarak İsviçre üzerinden yapıldı. Venedik'e gelen Aramon buradan Ragusa'ya, oradan da kara yoluyla Edirne'ye geçti ve 14 Mayıs 1547'de İstanbul'a ikinci defa ayak bastı. 1534'te gelen Jean de Laforest'den sonra Fransa'nın gönderdiği ikinci elçi oluyordu. Aramon'un beraberinde gayet kalabalık bir hizmetkâr topluluğundan başka bazı İtalyan ve Ragusalılar da vardı. İlk ziyaretini Sadrazam Rüstem Paşa'ya yaptı. Birkaç gün sonra padişahın huzuruna kabul edildiğinde kralın hediyesi olarak değerli taşlarla bezemiş ve kendi rivayetine göre 15.000 duka altın değerinde olan bir saat ile kıymetli kumaşlar takdim etmişti. Aramon Osmanlı Devleti'ni Avusturya'ya karşı sefer açmaya zorluyor, Alman olmakla beraber bazı sebeplerden dolayı yurdundan çıkarak Türk hizmetine geçmek